

Copyright © George Arion, 2023

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2023 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ARION, GEORGE

Vizita tinerei doamne / George Arion. - București : Crime Scene Press,
2023

ISBN 978-630-6542-41-3

821.135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: ALEXANDRU ARION

Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION

Tehnoredactor: LAURA TIBĂR

Bun de tipar: noiembrie 2023

Tipărit în România

Carte apărută cu sprijinul Fundației „Premiile Flacăra”.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Nota editorului: Aceasta este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje sau întâmplări reale este întâmplătoare

George Arion

Vizita tinerei doamne

cu o prefață de Ion Bogdan Lefter

CRIME SCENE PRESS
2023

Mistere cu praștii/ prăștii

Un nou roman de George Arion: *Vizita tinerei doamne*.

Cu Andrei Mladin.

Faimosul Andrei Mladin.

Cine nu-l cunoaște?

Și cine n-a auzit de la fel de faimosul George Arion, părintele înainte-pomenitului Mladin?

Arion, celebru scriitor de literatură *mystery & thriller*, cel mai important al românilor, tradus, citit și admirat și-n lumea largă.

Vizita tinerei doamne e al nouălea roman al său cu Andrei Mladin.

Scris și publicat în anul de grație 2023.

Precedentul, *Mâna care închide ochii*, a apărut în 2020 și-n el e vorba despre pandemia COVID-19. De fapt COVID-20, fiindcă în decembrie 2019 s-a dat doar alarma, undeva, într-un oraș necunoscut din China apăruse un virus ciudat, un coronavirus care provoca o boală misterioasă.

Mystery & thriller.

Părea ceva foarte îndepărtat. De ce să ne intereseze pe noi, europenii, pe noi, românii?

Când a ajuns coronavirusul pe Vechiul nostru Continent, în februarie 2020, ne-a șocat pe toți. A stârnit panică și a generat crize multiple, suprapuse. S-au instituit măsuri excepționale: carantină, economii parțial oprite, cu excepția serviciilor esențiale pentru supraviețuire și a furnizărilor de așa-numite „utilități” (apă, curent

alineatelor de sus în jos, în coborâre prin pagini; sigur că cititorii unui subtil autor de literatură *mystery & thriller* și ai acestor reflecții critice vor fi de acord că e mai potrivit să ne gândim la ascensiuni, la elevație...).

Alte trăsături imediat identificabile în scrierile lui George Arion: mimarea ingenuității; simultan cu frecvențele inserții savante, referințe livrești, parafraze etc.; și cu mult umor, în complicitate cu noi, cititorii, care înțelegem jocul.

Acestea fiind spuse, n-am ajuns încă la notele cele mai personale ale literaturii „cu mistere” pe care ne-o oferă un foarte original autor. Ludicul și ritmurile alerte definesc întregul gen proxim (cu nuanțe: pot fi utile și lentorile, amânările, suspansul mult-prelungit...). George Arion se singularizează prin punctul de start și sur-să permanentă a deja vastei sale opere „detectivistice”: el însuși! Protagonistul „seriei” Andrei Mladin e un *alter-ego* al său, vag deghizat, în așa fel încât regulile ficționale să fie respectate, însă „probele” identificării să rămână ușor accesibile: nu chiar prozator, ci ziarist, deci tot meseriaș al scrisului, asemeni lui Arion, gazetar cu vechime, activ și azi ca PDG (*Président Directeur Général*) al trustului editorial Publicațiile Flacăra, Mladin are și el o bogată cultură umanistă, dé filolog performant, face mereu aluzii la literatură și la celelalte arte, ba e chiar invitat, în *Mâna care închide ochii*, capodopera de până acum a lui Arion, să scrie o... proză (ceea ce și face!): o citim inclusă în roman, dar și-o asumă și autorul lui Mladin, într-o versiune concentrată, semnată sub nume propriu în culegerea *Pandemicon. Povestiri pentru sfârșitul lumii*, Crime Scene Press, 2020). De-a lungul „seriei”, personajul preia masiv date din biografia și din personalitatea creatorului său, firește că în mixturi real-fictive care fac decriptările riscante. Cărțile se pot citi fără probleme ca „literatură de mistere” sau „...detectivistică” sau cum vrem să-i spunem, dovadă succesul, tirajele, reeditările, traducerile și notorietatea autorului. Însă partea cea mai prețioasă a operei sale de gen

o constituie – dimpotrivă, dacă mi se permite! – infuzia personală, caracteristică nu „paraliteraturii” zise „de consum”, ci zonei celeilalte, a competiției „înalte”. Știind bine ce face, George Arion și-a propus o anumită formulă de uz privat atunci când a optat pentru rețetarul narațiunilor cu crime și criminali demascați la final: poet și eseist la începuturile sale de carieră, și – încă – în stilistici sentimentale în versuri, respectuos-celebrativ în micromonografia consacrată solemnizantului Alexandru Philippide, va fi resimțit atari limbaje neomoderniste drept insuficiente, inerțiale, incapabile să-l exprime cu adevărat. Altfel spus, Arion a recurs la retorica „polițismului” literar asemeni postmodernilor, care, după cum au explicat de mult teoreticienii, au comis mixaje „înalt”-„triviale” pentru a-și extinde gamele și a-și îmbogăți compozițiile („*Trivialliteratur*” fiind numită cea „...de consum” de către germani, fără vreo implicație vulgară). În diverse formule. Arion a ales-o pe cea a confesiunii abia-disimulate.

De astă-dată, fondul „exploatat” e cel al amintirilor din copilărie. Anii au trecut și... nimeni nu întinerește! Andrei Mladin se simte îmbătrânit și nu se mai crede în stare să se ocupe de crime și mistere (de altfel, s-a considerat dintotdeauna un „detectiv fără voie”, definiția din titlul serialului de televiziune din 2001 cu și despre el). Iese din spitalul în care a fost internat din cauză de... COVID, cum aflăm din dialogul cu amicul Hara (Haralambie Necșulescu), însoțitor în toată „seria”, și, deghizat în Andi Malerdin (anagramă după Andrei Mladin!), se duce în orașelul copilăriei, B., de unde va ajunge la un moment dat la Brașov în două ore, cu un tren lent, „regional”/ „regio” (așa se spune astăzi; în carte, ca pe vremuri – „personal”; vechile „accelerate” sunt și ele acum trenuri „interregio”, iar „rapidele”/ „rapidurile” s-au metamorfozat în „intercity”-uri...). George Arion s-a născut și a crescut la Tecuci, în altă – da! – regiune a țării. Chiar dacă unele detalii din existența de ieri și de azi a urbei B. seamănă cu ce-a trăit autorul pe vremuri și

cu versiunea postcomunistă a Tecuciului, sunt evidente schematismele parabolice, invențiile caricaturale, șarjele satirice și fantezismele certamente-fictive care fac din toposul cu pricina unul general-valabil, de pretutindeni și de nicăieri. Totuși, totuși, amintirile din copilărie ale personajului dau un puternic sentiment de autenticitate, de „retrăire” intensă, încât nu vom greși prea grav dacă le vom considera transferate din memoria afectivă a autorului. Detectivistica mai riguroasă va identifica și detalii reale preluate din viața de familie, din – de pildă – pășiunile părinților în vremuri aspre. Vom putea – deci – considera *Vizita tinerei doamne* nu doar un roman „de mistere”, ci și cartea unor evocări de junețe transpuse într-o poveste inventată, parte a „memorialisticii indirecte” pe care întreg ansamblul Mladin o pune la dispoziția cititorului atent.

Doar atât – o întoarcere în orașul și-n trecutul copilăriei? Cu nici un scop anume? Personajul, care, ca de cele mai multe ori, e și narator, deci pare că-și consemnează singur aventurile, nu ne spune de la început ce-l mână într-acolo, însă unele indicii ar trebui să ne stârnească vigilența. De ce *Vizita tinerei doamne*, parafrază după cea a ...*bătrânei* lui Dürrenmatt?! În cunoscuta piesă a elvețianului e vorba tot despre o reîntoarcere în spațiu și-n timp pentru o... răzbunare. Senioara e înlocuită acum de o jună franțuzoaică aterizată în Bucureștiul contemporan, în căutarea lui Mladin, care este – însă – dispărut sub numele anagramatic și cu o perucă înșelătoare pe cap. Nu va ajunge chiar ea în B., ca predecesoarea la locul faptei. Se va agita, împreună cu Hara, să dea de urma protagonistului pentru a-i înmâna o misterioasă scrisoare. Între timp, în B. au loc două crime și mai intervine un al treilea deces... decisiv, legat de biografia tatălui lui Mladin. Ne dăm spre final seama că, dacă nu se gândise explicit la răzbunare, fiul fusese ghidat măcar de o traumă subconștientă. Fără a lămuri aici despre ce e efectiv vorba, căci am risipi misterele lecturii și-am face-o inutilă, să spunem doar că, de la titlu și până la punctul final, romanul e o construcție

atent gândită, perfect controlată, scrisă – firește – alert, cu ingenuitate mimată și cu mult umor, în maniera „seriei” Andrei Mladin...

...de către George Arion.

Celebrissimul autor român de literatură „*mystery & thriller*”.

Care reușește să și inventeze un nou tip de crimă.

S-a scris enorm de multă literatură de gen pe toate meridianele. S-au inventat toate situațiile posibile și imposibile. S-au completat toate tipologiile de personaje, situații și unelte de omucidere: pistoale și puști, grenade și alte arme și muniții, pumnale, stilette, cuțite de toate felurile, harpoane, otrăvuri și câte și mai câte.

George Arion le-a inventariat și el într-un serial de articole despre literatura de gen. De data asta, victimele din *Vizita tinerei doamne* vor fi ucise cu praștia. Cu pietricele trase din praștii sau praștii (în uz fiind ambele variante, înregistrate în dicționarele de limbă românească). Andrei Mladin inventează și un cuvânt pentru mânătorii acestei arme de mare precizie: „praștieri – oare așa le zice?”. Prin analogie cu „lăncierii”, probabil.

Continuându-și investigațiile critice, autorul acestor glose explicative a aflat din surse de mare încredere că autorului lui Mladin i-a fost spart capul în copilărie cu praștia.

Substratul autobiografic al *Vizitei...* este, așadar, evident.

Mister elucidat.

Ion Bogdan Lefter

Într-o zi de noiembrie, pe la amiază, un bărbat în vârstă, destul de înalt, îmbrăcat într-un pardesiu, cu o pălărie pe cap, iese pe ușile de sticlă ale Spitalului „Matei Balș”. Își ridică îndată gulerul, ca să-și protejeze gâtul neacoperit de vreun fular. Are o expresie nedumerită – nu se aștepta să fie atât de frig.

Nu-l însoțește nimeni.

Respiră ușurat, ca și cum ar fi scăpat dintr-o grea încercare.

Se uită în sus – fulgii îl fac să-și închidă ochii. Se bucură ca un copil de atingerea lor gingașă.

Dacă l-ar observa cineva ar rămâne nelămurit. E vorba de un doctor? De un pacient care se externează? Sau de o persoană care lucrează la întreținere?

Zăbovește mai multe clipe înainte de a coborî cele câteva trepte și se uită jur-împrejur aspirând cu nesaț aerul rece. Copacii au crengile încărcate de omăt, câțiva bărbați curăță aleile de zăpadă sporovăind veseli, din cer fulgii de nea cad domol, ca într-un basm despre o așezare fericită din Nord. Puține păsări se încumetă să iasă din adăposturile pe care și le-au găsit pe sub streșinile caselor. Când o fac, zboară căutând mâncare, sau se așază pe câte-o creangă de pe care îndată se scutură neaua.

Miroase a proaspăt, ca la un început de lume.

Chiar și la ora asta e destul de întuneric, iar neoanele de pe stâlpii metalici par să fie aprinse inutil, sporind doar misterul decorului, creând o alternanță de lumini și umbre, ca pe scena unui teatru.

– Superb! murmură omul în pardesiu.

E cam subtil și îmbrăcat și se vede că resimte frigul.

O soră medicală cu o jachetă de lână trasă peste halat apare aferată în urma lui.

– V-ați uitat bagajul!, strigă ea cu un glas obișnuit să comande.

– Lăsați-l la recepție! O să vină cineva după el.

O voce baritonă, a cuiva calm și stăpân pe situație.

Identitatea lui nu poate fi încă dezvăluită nici de data asta. Un bagaj poate să aibă și un medic, și un fost pacient, și un lucrător la întreținere.

Oricine s-ar aștepta să se îndrepte spre poarta principală, care dă în strada Dr. Grozovici, însă el o ia spre o altă ieșire, aflată în spatele clădirilor care par cenușii în contrast cu zăpada imaculată. Pășește cu grijă, ca să nu alunece pe pojghițele de gheață, ca un ins care n-a mai avut de mult ocazia să facă o plimbare mai lungă. Trece prin dreptul unei gherete în care un paznic stă la căldură și dezleagă integrame. Pasionatul cufundat în completarea cu pixul a casuțelor din revistă nu-i aruncă nicio privire.

În sfârșit, iese într-o stradă îngustă, străjuită de blocuri nu prea înalte, în culori vesele în urma anvelopării. Se îndreaptă cu pas mai energic spre Șoseaua Ștefan cel Mare. Ajuns la această arteră principală rămâne o clipă încremenit privind șirurile de mașini de pe ambele sensuri, care abia înaintează prin ninsoare. Utilajele de dezăpezire contribuie și ele la încetinirea traficului, trebuind să fie ocolite de celelalte vehicule. Claxoane se aud în-continuu. Nervii șoferilor sunt întinși la maximum. Toți vor să-și termine treburile, să scape de haosul în care se zbat și s-ajungă acasă cât mai curând.

Nu mai arată la fel de hotărât.

O ia la dreapta până zărește prin perdeaua de fulgi cupola Circului. Au trecut zeci de ani de când n-a mai asistat la un spectacol. Numerele de dresură, acrobațiile, jongleriile, îmbrâncelile saltim-

bancilor nu l-au pasionat nici în copilărie, iar la vârsta la care a ajuns – nici atât.

Își face curaj și traversează în grabă pe la un semafor. Ajuns pe trotuarul celălalt își trage suflul și caută ceva din priviri. În sfârșit descoperă un bancomat, se postează în fața lui, introduce un card, tastează codul PIN și scoate câteva mii de lei. Îi pune în portofelul pe care îl ascunde într-un buzunar interior al perde-siului și, fără să se uite înapoi, o pornește spre Piața Victoriei.

N-ar avea de ce să fie suspicios – nu-l urmărește nimeni.

Se oprește brusc, ca și cum ar fi uitat ceva. În mână îi apare un telefon mobil. Îi scoate bateria și o introduce într-un mic com-partiment al portofelului. Telefonul dispare într-un alt buzunar.

O ia din loc la fel de liniștit ca mai înainte.

Ajunge unde e mai multă lumină, așa că i se vede mai bine chipul. Are fața trasă, ca după o lungă suferință. E palid, ochii îi sunt înfundați în orbite, gura are un rictus amar. E limpede, bărbatul care a părăsit spitalul nu-i cadru medical și nici lucrător la întreținere.

Merge în continuare agale, ignorând agitația celor care trec pe lângă el. Cei mai mulți vorbesc la telefoane mobile. Unii de-a dreptul țipă, ca să se facă înțeleși de interlocutorii lor. Printre trecători sunt și vârstnici. Dacă alunecă și cad, rareori cineva îi ajută să se ridice.

Decorul nu e prea schimbat de când a trecut ultima oară pe-aici.

În locul unui magazin alimentar a apărut o pizzerie. Un Sex Shop ocupă acum spațiul unui atelier de încălțăminte. Librăria în care a intrat de câteva ori a fost înlocuită de o tutungerie.

Farmaciile, casele de pariuri, băncile sunt tot acolo unde le știa, ca niște semne durabile și de încredere ale civilizației moderne.